

งาน Thanks Press Party ที่โรงแรม M&W จ.กระบี่

“อะ...ขอโทษค่ะ ดิฉันไม่เจตนา”

ปิยบุตรบอกตัวเองว่าไม่ควรให้ความสนใจกับเสียงหวานใสที่ตั้ง
อยู่ข้างหลัง ด้วยไม่ต้องหันไปมอง เขาก็รู้ว่าเป็นเสียงของมินตรา
กระนั้นเขาก็อดเงี่ยหูฟังด้วยความสนใจไม่ได้ทั้งที่ควรให้ความใส่ใจกับ
คู่สนทนาร่วมโต๊ะมากกว่า

“ไม่เป็นไรไม่ต้องเซ็ด เดี่ยวฉันกลับไปเปลี่ยนที่ห้อง เอ๊ะเธอ...ใช่
มินตราหรือเปล่า”

“อาจารย์ปราน? ใช่อาจารย์ปรานจริงๆ ด้วย อาจารย์สบายดี
นะคะ ไม่ได้เจอกันนานเลย ดีใจที่ยังจำหนูได้”

ปิยบุตรนึกภาพออกเลยว่าคนพูดกำลังเบิกตาโตด้วยความ
ประหลาดใจแกมยินดี ด้วยน้ำเสียงเธอฟังออกชัดว่าทั้งตื่นเต้นและดีใจ
ปิยบุตรขมวดคิ้วมุ่น นี่ก็ไม่ชอบใจกับความคิดนั้น

“ต้องจำได้สิ เธอเป็นเพื่อนของลิซ ถึงจะเปลี่ยนไปมาก ผมยาว
ขึ้น โຕเป็นสาวแล้ว ต่างจากสมัยนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งที่ผมชอยส์
ยังกับทอมบอย แต่ฉันก็ยังจำได้”

“หนูดีใจที่อาจารย์จำได้ ขอขอบคุณค่ะ”

เจ้าตัวคงกำลังฉึกยิ้มกว้างจนถึงหูสินะ... ปิยบุตรนี่ก็ด้วยความ
หมั่นได้

“เรอกลับจากอเมริกาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เกือบเดือนแล้วค่ะ จบโทมึนก็บินกลับมาเลย”

“จบโทแล้วหรือ”

“ค่ะ หนูเทียบโอนหน่วยกิตจากที่นี่ไปเข้าหลักสูตรตรีควบโทห้า
ปีที่นี่ เลยทำให้จบเร็วขึ้น”

“เก่งจัง นี่สวนทางกับลิซ ลิซเพิ่งบินไปเรียนต่อโทที่อเมริกาได้
ไม่ถึงสองเดือน”

“อาจารย์ปรารถนาคงคิดถึงแย”

“ไม่หรือก เราเพิ่งโทมึนด้วยกันแทบทุกคืน นั่งก่อนมัยจะได้คุยกัน”

“ไอ๊ะ ไม่ดีกว่าค่ะ หนูยังต้องทำงาน หนูขอตัวเลยดีกว่าค่ะ คินนี่
แขกเยอะด้วย ทั้งลูกค้าทั้งนักข่าว หนูขอตัวก่อนนะคะ”

“เดี๋ยว... เพิ่งสังเกต เธอสวมยูนิฟอร์มของพีที คาดผ้ากันเปื้อน
โลโก้ M&W ด้วย เธอทำงานที่พีทีหรือ”

“ใช่ค่ะ”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เกือบสองอาทิตย์แล้วค่ะ ตั้งแต่กลับมาหนูก็ไปสมัครที่พีที เอา
นามบัตรของที่อาจารย์เคยให้นั้นแหละไปยื่นสมัครกับฝ่ายเอชอาร์พีที
อาจารย์เคยบอกว่าถ้าอยากทำงานตรงสายให้ไปสมัครที่พีที แล้วพีที
ก็เป็นบริษัทโลจิสติกส์ยักษ์ใหญ่ที่สุดในอาเซียน หนูก็เลยทำตามคำ
แนะนำค่ะ”

มินตราคงฉึกยิ้มกว้างถึงหูสินะเมื่อพูดจบ ไม่ต้องหันไปมองเขา
ก็พอนึกภาพออก หมั่นได้ ที่กับเขา พูดน้อยจนแทบจะนับคำได้ ถ้าม
คำก็ตอบคำยังกับกลัวดอกพิกุลจะร่วง แต่พอกับพี่ชายเขาละก็กลับพูด
เป็นต่อยหอย ปิยบุตรนี่ก็เห็นบ่อยอยู่ในใจ

“ดีแล้ว แล้วทำอะไรที่พีที”

“เลขขา ของคุณ เอ่อ...คุณบุตรค่ะ”

เห็นมั๊ยพอพูดถึงเขาอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียงเซียว ไม่เต็มใจจะพูดถึงสิท่า

“ตำแหน่งเลขขา ซีอีโอ? เป็นถึงเลขขา แล้วทำไมต้องมาช่วยงานเลิร์ฟ ไม่ใช่งานของพนักงานส่วนกลางสักหน่อย แล้วที่โรงแรมก็มีเด็กเลิร์ฟมากมาย”

ถึงตอนนี้ปิยบุตรก็ไหวกายอย่างร้อนตัว แต่ยังหาโอกาสแทรกไม่ได้

“เอ่อ...ท่านประธานคงเห็นว่าเป็นงานใหญ่ แยกเยอะเลยอยากให้ส่วนกลางลงมาช่วยมังคะ”

“นายนี้เที่ยวนะบุตร กับเลขขา ก็ไม่เว้น ใช้งานซะคุ้ม เนอะ...เธอปรายตามามองนายอีกแล้ว แล้วเวลาพูดก็ไม่เต็มปากเต็มคำ ถ้ากลัวมันจะขี้คำค่อ เดียวฉันจะจัดการให้”

ปิยบุตรเลยถือโอกาสนั้นถอยเก้าอี้ไปข้างหลังแล้วลุกพลางก๊ัดกระดุมเสื่อสูท “ใครจะไปกล้าขี้คำถ้ารู้ว่าเป็นเด็กโปรดของพี่ เธอคงไม่กล้านั่งเพราะมีผมอยู่ด้วย เชิญตามสบาย ผมจะขึ้นเวทีอยู่แล้ว อ้อ... เธอจะนั่งกับพี่ชายฉันจนงานเลิกก็เชิญตามสบายเลยนะ ผมขอตัวก่อนนะครับ” ปิยบุตรหันไปบอกห้วงด้วยภาษาอังกฤษในประโยคท้ายก่อนเดินเลี้ยวไปอีกทางโดยไม่แม้แต่จะปรายตามอง หรือเฉียดเข้าใกล้มินตราที่ยืนอยู่ใกล้ๆ

“เธอได้ยินแล้วหมอนั้นไฟเซียวให้นั่งได้ จะนั่งจนงานเลิกเลยก็ได้ เพราะงั้นนั่งเถอะจะได้คุยกัน” ปราณธรไม่สนใจว่าจะเป็นแค่การประชดของน้องชายหรือไม่ เขากล่าวต่อ “อ้อ รู้จักเพื่อนฉัน โจชานห้วง เขาเป็นเจ้าของโรงแรมนี้ครึ่งหนึ่ง โจชานนี่มินตราเลขขา บุตรเธอเป็นเพื่อนของลิซ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณสวย มีเสน่ห์แล้วก็หน้าเด็กมาก ถ้าไม่บอกว่าเป็นเพื่อนของคุณลิษา ผมคงคิดว่าคุณเป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง สวยขนาดนี้ถ้าบอกว่ามีแฟนแล้วจะไม่แปลกใจเลย”

ปิยนุตร์ผ่อนผีทำลงโดยไม่รู้ตัวเมื่อได้ยินคำถามนั้นจากห้วงกรรมบดกันแน่น หมอนั้นซีกอไม่เคยเปลี่ยน พลัดจากลิษาก็มองหาเด็กสาวในวัยเดียวกันทดแทน เขาอยากได้ยินคำตอบของมินตราว่าจะตอบกลับไปอย่างไร แต่ไม่ทันแล้ว ด้วยวิธีการบนเวทีกำลังขานชื่อเขา ออกไมโครโฟนเพื่อให้ขึ้นไปกล่าวเปิดงาน

“เธอถูกลัวน้องชายฉันมาก”

มินตราหน้าซีดเผือด ละสายตาจากร่างสูงใหญ่ที่กำลังยืนอยู่หลังโพเดียมบนเวทีมาปรายตามองปราณธร ซึ่งกำลังใช้ภาษาอังกฤษพูดคุยกับเธอเพื่อให้ห้วงเข้าใจได้ด้วย

“ไมใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ แค่เกรงใจ เขาเป็นนาย หนูเป็นลูกน้องแล้วหนูมานั่งจุ่มบิกียังงี้เหมือนมานั่งคู่เลย” เธอแย้งเสียงอ่อนๆ อย่างเกรงใจ เลือกลงใช้ภาษาไทยแทนที่จะเป็นภาษาอังกฤษ

“อย่าคิดมาก ขาดเธอเสียคนไม่ทำให้งานเสียหายหรอก ว่าแต่เธอไปทำอะไรที่พีที ไม่รู้หรือว่าบุตรีโกรธมากกับเรื่องอุบัติเหตุเมื่อสี่ปีก่อน ฉันว่าจะถามเธอตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว แต่เห็นว่ามันอยู่ด้วยเลยอดใจมาถามตอนนี้” ปราณธรกลับไปใช้ภาษาไทย พลังจ้องหน้าสะสวยอย่างค้นคว้า แสงจากหลอดไฟกลางลานสนามหญ้าสว่างมากพอจะเห็นว่าใบหน้าเธออดสีโดยพลัน

มินตราสวยมาก ต้องยอมรับว่าห้วงพูดถูก ระยะเวลาสี่ปีได้เปลี่ยนสาวน้อยที่เคยดูทอมบอยให้กลายเป็นสาวสวยสะพรั่ง รูปโฉมสะคราญตาได้อย่างน่าดูชม เป็นลูกที่ทั้งสวยคม อ่อนหวาน แต่ก็ยังเก่งฉลาดเหมือนเมื่อสี่ปีก่อนไม่มีผิด ต่างแค่ทรวดทรงองค์เธอที่กลม

กำลังขึ้น แม้จะสวมผ้ากันเปื้อนคลุมทับก็ไม่อาจปิดบังซ่อนเร้นเรือนร่าง
ชวนมองนั้นได้

บอกได้เลยว่ารูปร่างเธอไม่ธรรมดา หนุ่มๆ เห็นแล้วน้ำลายสอ
แม้เธอจะมีท่าทีที่ตื่นกลัวราวกับลูกกวางน้อยตื่นภัย แต่ก็ไม่สามารถลดทอน
ความสะสวย ความสดใส และความอ่อนเยาว์ของเธอไปได้

มินตราขยับตัวอย่างอึดอัด และราวกับห้วงรู้ว่ามิมีตัวเองอยู่ด้วย
ทำให้คนทั้งคู่คุยได้ไม่สะดวก เขาเลยขอตัวไปคุยกับปิติ ซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะ
วีวีไอพีหน้าเวที

“ว่าไง ตอนนี้อยู่ไม่มีโจซานแล้ว เธอพูดได้” ราวกับเดาได้ว่าเธอ
อึดอัดด้วยเรื่องอะไร

“หนูเองก็เพิ่งรู้หลังจากที่เขารับหนูเข้าทำงานแล้ว” เธอยอมเปิด
ปาก

“หมายความว่าไง”

มินตราขยับตัวอย่างอึดอัด “หนูลงดีเทลกว่านี้ไม่ได้ เขาเป็นว่า
หนูรู้ว่าเขาโกรธหนูมาก มากกว่าที่คิดด้วย ทั้งโกรธทั้งเกลียด แต่หนูก็
พยายามหาพยานหลักฐานมาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเองอยู่”

“เกลียด? ทำไมถึงใช้คำว่าเกลียด โกรธนะใช่ แต่ไม่น่าใช่เกลียด
หรอก”

มินตราทำหน้าที่อึดอัด “อย่าให้หนูต้องตอบเลยคะว่าทำไมถึง
มั่นใจ หนูยังไม่สะดวกใจตอบ”

“เอาละ ถ้าไม่สะดวกใจตอบเรื่องนั้น งั้นตอบฉันเรื่องนี้ หวังว่า
เธอจะตอบตามจริงกับฉันได้ คือนั่นใช่เธอมั๊ยที่เป็นคนขับรถขนดาว”

“ใครบอกว่าป็นหนูคะ” มินตราถามเสียงเบาหวิว หน้าเผือดสี
ทั้งที่เคยฟังจากปากปิยนุตรมาแล้ว แต่ก็ยังอยากได้ยินซ้ำๆ

น่าแปลก...คนเราชอบตอกย้ำความเจ็บปวดของตัวเอง บางที
จะได้สำเหนียกสักทีว่ากับใครบางคนก็เป็นได้แค่คนแทงข้างหลัง ไม่

เหมาะแม่แต่คำว่าเพื่อน

“รินทราย รินทรายบอกว่าคืนนั้นเธอเป็นคนขับรถคันที่เกิดเหตุ รู้มั้ยผลจากที่เธอไม่ลงมาดูดำดูดี ไม่พาตาวไปส่งโรงพยาบาล ทำให้ตาวตกลือดเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ตาวมีลูกอยู่ในท้องด้วย”

มินตราหน้าถอดสี แม่มริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง “ถ้าหนูบอกว่าหนูไม่ใช่คนขับรถชนคุณตาวใจ และไม่ใช่หนูที่ขับรถคันนั้น อาจารย์จะเชื่อไหมคะ”

“งั้นเธอจะบอกว่ารินทรายหรือที่ขับรถคันนั้น”

“อาจารย์จะเชื่อมั้ละคะถ้าเป็นพี่ทราย” เธอเลือกที่จะย้อนถามกลับ

“แต่รถเป็นของเธอ”

“แต่นั้นก็ไม่ได้หมายความว่าพี่ทรายจะเป็นคนขับไม่ได้”

“แต่นั้นก็พิสูจน์ไม่ได้ด้วยเหมือนกันว่าเธอไม่ใช่คนขับ”

มินตราแม่มริมฝีปากแน่น “หนูรู้ว่าเชื่อยาก เลาให้ใครฟังก็ไม่มีใครเชื่อ คนเราลงว่าได้ยินอะไรแล้วมักจะเชื่อสิ่งแรกที่ได้ยินก่อนเสมอ เพราะงั้นใครที่พูดก่อนย่อมได้เปรียบ หนูรู้สัญจรธรรมข้อนี้ดีถึงไม่แปลกใจเลยที่ใครๆ ก็เชื่อพี่ทราย”

“งั้นเล่าให้ฉันฟังว่าคืนนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

มินตราถอนหายใจ ก่อนเริ่มเล่า “คืนนั้นหนูแพ็กกระเป๋าหนีออกจากบ้าน ตั้งใจจะขึ้นเครื่องบินไปอเมริกา หนูโทร. หาพี่ทรายขอให้ช่วยมารับเพื่อไปส่งที่สนามบิน แต่รถพี่ทรายเข้าอู่ หนูเลยเอารถที่บ้านไปตลอดทางหนูนานให้พี่ทรายช่วยขับรถให้ เพราะหนูต้องติดต่อญาติที่อเมริกา นัดแนะให้ญาติมารับที่สนามบิน ตอนที่เกิดอุบัติเหตุ หนูไม่รู้เรื่องเพราะผลองีบไป พอตื่นมาอีกทีก็ได้ยินเสียงรถชนโครมใหญ่แล้ว...

“หนูจะลงไปเคลียร์ แต่พี่ทรายบอกว่าเธอจะเคลียร์เอง ให้หนูรีบไป เดี่ยวจะตกเครื่อง หนูกลัวจะตกเครื่องเหมือนกันก็เลยให้ว๊าน

ให้พี่ทรายช่วยเป็นธุระให้หนู แล้วหนูก็ตั้งนามบัตรไว้เผื่อคุณนี่ต้องการติดต่อหนู ตอนที่ลงจากรถไปขึ้นรถแท็กซี่ หนูก็ไม่เห็นว่ารถชนโดนใครนะคะ ยังคิดว่าแค่ชนท้ายรถคันข้างหน้าที่จอดอยู่ข้างทาง ก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร แต่หลังจากนั้นทำไมถึงชนคุณตาได้นี่ หนูไม่รู้จริงๆ”

ปราณธรรอิ่ง ฟังดูเหมือนหนึ่งคนละม้วนกับที่รินทรายเล่า ภายนั้นแล้วว่ามินตราเป็นคนซบ พอเกิดอุบัติเหตุชนตาใจ มินตราก็ขอร้องให้ฝ่ายนั้นช่วยอยู่เคลียร์ เพราะตัวเองต้องรีบไปขึ้นเครื่อง

“เอาละ ถ้าสมมุติฉันเชื่อเธอ เธอจะทำไมต่อไป”

“หนูว่าจะหาหลักฐานอะไรมายืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเอง”

“เราหาตั้งแต่สี่ปีก่อนแล้วแต่ไม่มี แล้วเวลาก็ผ่านมานานขนาดนั้น เธอคิดว่ายังมีหลักฐานอะไรหลงเหลืออยู่อีกหรือ”

“หนูไม่ล้มเลิกความพยายามหรอกค่ะ หนูไม่เชื่อหรอกว่าฟ้าเบี่ยงบนจะไม่เข้าข้างหนู”

ปราณธรรกวาดตามองวงหน้าสวยที่มีแววมุ่งมั่น กระนั้นก็ไม่อาจซ่อนความกริ่งเกรงในแววตาไว้ได้ เขาพ่นลมหายใจ ควบหนึ่งรู้สึกสงสาร

“รู้มั๊ย บุตรพี่องเธอไปแล้ว เขาตั้งใจจะเล่นงานเธอทั้งทางแพ่งและทางอาญา เพราะโกรธที่เธอชนแล้วหนี”

“หนูทราบค่ะ ทราบตั้งแต่วันแรกที่เริ่มงาน”

“ทราบแล้วทำไมยังทำต่อ ทำไมไม่ลาออก”

มินตราแหม้มริมฝีปาก ทำไมจะไม่อยากลาออก เธออยากลาออกจะแยะ แต่ทำไม่ได้ ใจคิด แต่ปากตอบอีกทาง

“หนูจำเป็นต้องอยู่ต่อเพื่อหาหลักฐานมายืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเอง อย่างน้อยการอยู่ต่อก็ช่วยยืนยันได้ว่าหนูไม่ได้ทำอะไรผิด เพราะงั้นหนูไม่จำเป็นต้องหนี แต่หนูพร้อมอยู่สู้ความจริงทุกอย่างว่า

แต่เพราะอาจารย์ปราณไช้ใหม่คะ คุณบุตรบอกว่าที่ตำรวจไม่จับหนู
เข้าคุกตั้งแต่นาทีแรกที่ลงจากเครื่องที่สุวรรณภูมิก็เพราะอาจารย์ขอ
ท่าน ผบ.ตร.ไว้ คุณบุตรไม่ได้แค่พูดชมชูหนูไช้ใหม่คะ”

ปราณธรรสายหน้า “ไม่ห rokok เขาพูดจริง”

มินตราเรียบยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ไม่ต้องไหว้ห rokok ก็ยังไม่มีพยานหลักฐานมาสนับสนุนว่าเธอ
ทำผิดนี่นะ ถ้าจับเลยก็ไม่ใช่กรรม ไม่ต่างจากรังแกผู้หญิงตัวเล็กๆ
อีกอย่างลิขผากฝั่งเรื่องเธอตั้งแต่ก่อนไปนอกแล้วทำให้ฉันดูแลเธอ
อย่าให้ตกเป็นแพะ ลิขกับพิมพ์เป็นห่วงเธอมากนะ มั่นใจว่ายังไงเธอ
ก็ไม่ผิด”

“ลิขกับพิมพ์ดีกับหนูมาก โดยเฉพาะลิขดีกับหนูมาโดยตลอด
เชื่อมั่นในตัวหนูทั้งที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร พิมพ์อีก
คน ถึงจะไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัว แต่พิมพ์ก็ดีกับหนูมาก” เธอ
พิมพ์อย่างซาบซึ้งใจ ต่างกับใครบางคนที่พร้อมจะปักใจเชื่อว่าเธอ
เลวทั้งที่เธอเล่าและยืนยันไปหมดแล้วว่าไม่ได้ทำ แต่เขาก็ยังไม่เชื่อเธอ
เธอเกลียดเขา

“เรื่องที่เกิดขึ้นพิมพ์โกรธมาก แต่ก็เชื่อว่าไม่ใช่ฝีมือเธอ แต่เป็น
ฝีมือรินทรายมากกว่า แต่อย่างว่าพิมพ์ไม่ถูกชะตากับรินทรายอยู่แล้ว
คิดว่าเป็นมือที่สามมาทำลายครอบครัวของพี่สาว เลยทั้งโกรธและ
เกลียดรินทรายกับบุตรมาก”

“กับคุณบุตร พิมพ์ก็โกรธเกลียดด้วยหรือคะ”

“ใช่ ตอนแรกโกรธมาก ทั้งโกรธ เกลียดและแค้น ต้องใช้เวลา
นานเหมือนกันกว่าจะเข้าใจว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวกับบุตร พิมพ์
โทษว่าเป็นความผิดของบุตร ถ้าบุตรไม่ไปมั่วกับรินทราย พี่สาวก็คง
ไม่มาจบชีวิตอย่างน่าอนาถอย่างนั้น แต่ตอนนี้พิมพ์ยอมรับฟังเหตุผล
ยอมเข้าใจและให้อภัยบุตรแล้วละ”

“แล้วตอนนี้พิมพ์เป็นไงบ้างคะ ตั้งแต่มาค้างเพื่อทำรายงานที่บ้าน หนูก็ไม่ได้เจออีกเลย”

“สบายดี แต่งานกับครแล้วไปเรียนต่อโทที่อังกฤษด้วยกันแล้วละ”

“ไมเนอร์กรู๊ปเลยถือโอกาสนี้เชิญสื่อมวลชนทั้งกระแสหลักและกระแสรองตลอดจนพาร์ตเนอร์มาร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ในค่ำคืนนี้ ซึ่งนอกจากจะเพื่อขอบคุณพาร์ตเนอร์ที่เป็นพันธมิตรร่วมเดินเคียงบ่าเคียงไหล่มากับเราตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาแล้ว ก็เพื่อขอบคุณสื่อมวลชนด้วยที่ช่วยเผยแพร่ข่าวสารของบริษัทในเครือไมเนอร์กรู๊ปด้วยดีตลอดมา และเพื่อไม่ให้เสียเวลา ผมขอเชิญเพรสซิเดนต์ไมเนอร์กรู๊ปขึ้นมาตัดริบบิ้นเปิดงานเลยดีกว่า หลังจากนั้นพี่ๆ น้องๆ สื่อมวลชนจะได้กิน ดื่ม และสนุกกันเต็มที่”

“เดี๋ยวค่ะ...” นักข่าวคนหนึ่งตะโกนขึ้นมาจากบนเวที กลายเป็นจุดสนใจของงาน

“ครับ”

“ขออนุญาตสัมภาษณ์คุณบุตรก่อนได้ไหมคะ”

“เชิญครับ ทีมงานช่วยเอาไมค์ไปให้น้องนักข่าวด้วยครับ”

นักข่าวรีบไมโครโฟนไร้สายจากเจ้าหน้าที่

“แนะนำตัวว่าชื่ออะไรและต้นสังกัดมาจากไหน แล้วเริ่มถามได้เลยครับ”

เจ้าตัวลุกยืนโดยมีไมค์ลอยถือในมือ เอ่ยแนะนำตัวเสียงดังฟังชัด ก่อนถามด้วยคำถามที่ทำให้เงิบไปทั้งงาน

“ดิฉันทราบว่าคุณปิยนุตร์ไม่โสดแล้ว แต่มีคู่หมั้นคู่หมายที่เตรียมจะแถลงข่าวเปิดตัวเร็วๆ นี้ ไม่ทราบว่ากระแสข่าวนี้มีมูลความจริงแค่ไหนคะ”

เกิดเสียงฮือฮาดังขึ้นทันทีเมื่อนักข่าวรายดังกล่าวถามจบ ตามด้วยเสียงกระซิบกระซาบและเสียงตะโกนถามโหวกเหวกดังขึ้นมาบนเวที

“ผู้โชคดีคนนั้นเป็นใครพอจะบอกได้ไหมคะ”

และนักข่าวที่สนิทกันมากหน่อยก็จะตะโกนถามประมาณว่า

“แบบนี้จะเรียกว่าเสียถอดเขี้ยวเล็บได้ไหมคะ”

“ต่อไปคุณบุตรก็จะเจ้าชู้ไม่ได้อีกแล้วใช่ไหมคะ”

และอีกหลายคำถามซึ่งล้นแล้วแต่เสียดแทงใจคนถูกถาม

2

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมนักข่าวฮือฮากันขนาดนั้น” ห่วงหันไปถามปิติหลังจากมองดูความวุ่นวายภายในงานมาพักหนึ่งแล้วเก็บงำความสงสัยไว้ไม่ได้ ปิยบุตรกล่าวเปิดงานด้วยภาษาไทยตามด้วยภาษาอังกฤษก็จริง แต่พอถึงช่วงท้ายกลับไม่มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะช่วงที่นักข่าวลุกขึ้นถาม

ปิติหัวเราะอย่างถูกใจก่อนตอบ “นักข่าวตะโกนถามว่าจะขอสัมภาษณ์บุตรก่อนที่ผมจะขึ้นเวทีไปตัดริบบิ้นเปิดงานได้มั้ย”

ห่วงเล็กก็หัวเราะอย่างสนใจ “แล้วนักข่าวอยากถามอะไรครับ”

“มีข่าวว่าบุตรมีคู่หมั้นแล้วและเตรียมจะแถลงข่าวเปิดตัวเร็วๆ นี้ นักข่าวเลยอยากรู้ว่าเป็นความจริงมั๊ย” ปิติหัวเราะครี้นใหญ่ปิดท้าย

ห่วงยื่นหัวคิ้ว “แล้วจริงไหมครับ ผมไม่เคยได้ยินว่าคุณบุตรมีแฟนมาก่อน”

“รายนี้เจ้าชู้เป็นพ่อพวงมาลัยไม่ต่างจากปรานสมัยหนุ่มๆ นั่นแหละ หลังดาวเสียดังแล้วใหญ่ บุตรใช้ชีวิตเพลย์บอยมาโดยตลอด ไม่ได้เลี้ยงใครเป็นตัวเป็นตนหรอกนะ แต่เปลี่ยนหน้าไปเรื่อย แต่อ้อ... ทั้งหมดที่ผมพูดมานั้นกำลังจะเป็นอดีตไปหมดแล้ว ตอนนี้น้บุตรไม่โสดแล้ว เขามีคู่หมั้นคู่หมายแล้วเป็นผู้หญิงที่ผมหาให้ เธอเป็นลูกสาวของ

เพื่อนผม เจ้าของบริษัทยักษ์ใหญ่ด้านการส่งออกสินค้าแช่แข็ง จะช่วยเสริมช่วยต่อยอดให้ธุรกิจพีทีที่แข็งแกร่งยิ่งขึ้น”

“คุณนี่สมกับเป็นนักธุรกิจใหญ่จริงๆ หมั่นด้วยเหตุผลทางธุรกิจล้วนๆ เงินต่อเงิน แบบนี้ก็ไม่ต่างจากคลุมถุงชน แล้วคุณบุตรยอมรับคู่หมั้นที่ไม่ได้เกิดจากความรักรึหรือครับ”

“รับไม่รับก็ลองฟังคำตอบจากเวทีเอาก็แล้วกัน ผมก็อยากรู้เหมือนกันว่าเจ้าลูกชายตัวดีจะตอบนักข่าวว่าอย่างไร”

ห้วงเหลียวไปมองทางเวทีทันทีที่ไม่ต่างจากปิติที่เพิ่งลูกชายคนรองไม่คลาดสายตา

“ครับ ผมจะแถลงข่าวเร็วๆ นี้อยู่แล้ว เอาไว้รอฟังตอนนั้นเลยดีไหมครับ”

เกิดเสียงแตกฮือราวกับฝูงนกกระเจอกแตกรังต่อด้านคำพูดของปิยนุตรทันที แล้วใครคนหนึ่งก็ตะโกนสวนขึ้นไป

“แปลว่าคุณปิยนุตรยอมรับแล้วใช่ไหมครับว่าไม่ใช่ดจริง?”

ปิยนุตรถอนหายใจแผ่วเบาเข้าไปในไมโครโฟน ทว่าแทบฟังไม่ออก

“เอาจริงๆ ถ้าทราบไต่ยังไม่เข้าประตูวิวาร์ สำหรับผมก็ถือว่ายังใสดอยู่นะครับ”

“สมกับเป็นเพลย์บอยจริงๆ ว่าที่คู่หมั้นคุณบุตรมาได้ยินคงเสียใจแย่” ใครอีกคนตะโกนสวนขึ้นไป

“ผมขอผ่านคำถามนี้นะครับ”

นักข่าวคนเดิมที่เป็นคนเปิดประเด็นรีบตะโกนสวน “ช่วยตอบเรื่องคู่หมั้นเป็นออร์ดิรีฟได้ไหมคะ ไหนๆ นักข่าวทุกสำนักก็มาพร้อมหน้าพร้อมตากันในงานนี้อยู่แล้ว แล้วอีกอย่างเรื่องคุณปิยนุตรมีคู่หมั้นคู่หมายมีการสื่อกันหนาหูมาก ในหนังสือพิมพ์ก็ยิ่งเขียนข่าวซุบซิบเรื่อง

นี่ เพราะฉะนั้นคุณปิยบุตรจะไม่แก่ข้าวน้อยหรือคะ”

“ผมไม่อยากจะเบียดบังเวลาของแขกหรือท่านอื่นๆ ในงาน อย่างที่บอกงานนี้ไม่ได้มีแค่สื่อ แต่เรายังเชิญแขกหรือผู้หลักผู้ใหญ่จากต่างประเทศในฐานะคู่ค้า พาร์ทเนอร์ และเจ้าของธุรกิจร่วมมาร่วมงานด้วย เพราะฉันผมอยากให้ไฟท์ที่งานหลักจริงๆ มากกว่า ส่วนเรื่องส่วนตัวของผมเอาไว้บอกรอบดีกว่ามั๊ยครับ”

“ขอแค่ตอบว่าเรื่องมีคู่หมั้นแล้วจริงไหมคะ” เจ้าตัวยังไม่ละความพยายาม

“ดูเหมือนว่าถ้าผมไม่ตอบคำถามนี้ คินนี่นักข่าวไม่ปล่อยผมแน่ ไซ้ไหมครับ ฉันเจอกันครึ่งทางแล้วกันครับ ครับ...ผมยอมรับว่ามีคนที่ต้องหมั้นหมายด้วยจริง ส่วนจะเป็นใคร ขอไม่ลงรายละเอียดนะคะครับ ขอให้รอฟังวันแถลงข่าวที่เดี๋ยว เพราะผมยังไม่ได้คุยกับฝ่ายหญิง เอามาพูดก่อนเดี๋ยวจะกลายเป็นการดูไม่ให้เกียรติเธอเปล่าๆ หวังว่าน้องๆ นักข่าวจะเข้าใจและจะพอใจกับคำตอบนี้ เอาละ เรามาเข้าสู่พิธีการ ช่วงต่อไปกันเลยดีกว่า ขอเชิญคุณพ่อผมขึ้นมาดัดริบบิ้นเปิดงานเลย ครับ”

ปิยบุตรชะงักเมื่อลงจากเวทีและเดินกลับไปที่ได้พบว่า พี่ชายเขาหายไปแล้ว เหลือแต่ห้วงกำลังพูดคุยกับมินตรา เดกว่าพี่ชายคงกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เลอะเครื่องดื่มที่ชนกับมินตรา เขาหลุดตัวนั่ง แต่มินตราผุดลุกทันที เขาต้องขมใจอย่างมากที่จะไม่จุดมือเธอให้กลับลงมานั่งตามเดิม

“ดิฉันขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ” เธอพูดลอยๆ แล้วหันไปโค้งให้ห้วง

“ไม่เป็นไร นั่งต่อเถอะ เดี่ยวห้วงจะหาว่าฉันเป็นเจ้านายที่ใจดำ แค่ลูกน้องนั่งคุยกับแขกนิดๆ หน่อยๆ ก็ไม่ได้”

“ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันนั่งนานแล้ว จะเอาเปรียบเพื่อนร่วมงานได้
ขอตัวนะคะ”

“เดี๋ยว”

มินตราชะงัก หยุดยืนนิ่ง โดยไม่เหลียวหลังไปมอง

“ฉันขอเบียร์เย็นๆ ห่วง คุณจะรับอะไรมั๊ย”

“ไม่ละ ขอขอบคุณ”

“จ้ะ เบียร์เย็นๆ แก้วเดียว เกิดน้ำแข็งเกาะขอบแก้ว” ปิยนุตร
ล่ำทับ

เธอรับคำแล้วเดินถือถาดเปล่าแทรกแซกหรือหายไป
ฝูงชนทันที

ปิยนุตรละลายตากลับมาคุยกับห่วง “คุณคุยอะไรกับมินตรา”

“หลายเรื่อง คุณเป็นผู้ปกครองเธอหรือเปล่า”

ปิยนุตรชะงัก ย่นหัวคิ้ว “เกี่ยวอะไรด้วย”

“ผมถามว่าคุณเป็นผู้ปกครองเธอหรือเปล่า” ห่วงถามย้ำ

“ทำไมถามคำถามนี้”

“ผมอยากรู้ คุณเป็นผู้ปกครองประเภทที่ไม่ใช่แค่ปกครอง แต่
ขึ้นเตียงด้วยเหมือนอย่างปราณหรือเปล่า ผมอยากรู้ว่าคุณเป็นผู้ปกครอง
ประเภทนั้นด้วยมั๊ย”

ปิยนุตรหน้าม่าน แก้มแดงกำ ความที่ขาวจัดเลยเห็นสีแดงขึ้น
ริ้วๆ บนแก้มชัดเจน

“ผมเป็นหัวหน้างาน ไม่ใช่ผู้ปกครอง”

“คราวปราณก็ตอบยั้งจ้ะ หัวหน้างาน ผู้ปกครอง แล้วก็อาจารย์
ของลลิตษา แล้วเป็นไงสุดท้ายก็ขึ้นเตียงกับเธอ ยอมรับว่าเป็นสามีเธอ”

“แล้วไง เกี่ยวอะไรกับผม” ยังคงหน้าแดงกำ ร้อนวูบทั่วผิวแก้ม

“ก็ถ้าคุณไม่ใช่หัวหน้างานประเภทเดียวกับปราณ ผมอยากขอ”

“ขออะไร” ย่นหัวคิ้วหนักขึ้น

“จิบเธอ ผมไม่อยากจะข้ามหัวคุณ ไม่อยากให้เกิดความผิดพลาด เหมือนคราวลลิตาอีกที่ทะเลาะทะเล่าไปจิบคนที่มีเจ้าของอยู่แล้ว ผมเลยอยากถามคุณตรงๆ ว่าเป็นหัวหน้างาน หรือตำแหน่งแค่จาก บังหน้า แต่ลับหลังขึ้นเตียงกับเธอด้วย ถ้าไม่ใช่ยังงั้น ผมก็อยากขอ เอาเป็นว่าผมขอก็แล้วกัน ผมชอบเธอ”

“คุณนี่โลเลเหมือนกันนะ เปลี่ยนจากลลิตามาเป็นมินตรา ง่าย ๆ”

“ไม่ใช่ง่าย ๆ นี่มันผ่านมาตั้งสี่ปีแล้ว คนเราต้องมูฟออน เราต้อง อยู่บนโลกแห่งความเป็นจริง”

“แต่ผมรู้ว่าคุณก็มีผู้หญิงของตัวเองอยู่แล้วที่อเมริกา แต่ช่าง มันเถอะ นั่นมันเรื่องส่วนตัวของคุณ ไม่เกี่ยวกับผม ส่วนเรื่องมินตรา ไม่เกี่ยวกับผมอีกเหมือนกัน”

“แปลว่าคุณปฏิเสธไม่ได้เลี้ยงดูเธออยู่”

ปิยบุตรหน้าแดงชาน “ผมว่าผมพูดชัดแล้วนะ”

“โอเค สรุปคุณเปิดทางให้ผมจิบเธอได้”

“ผมไม่ได้เปิดทาง แต่เรื่องแบบนี้มันขึ้นอยู่กับฝ่ายหญิงมากกว่าว่าจะสมัครใจเล่นด้วยกับคุณมั๊ย”

“โอเค เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาอยู่แล้ว ขอแค่ไม่ใช่เด็กคุณ ที่เหลือ ผมจัดการได้ไม่ยาก”

ปิยบุตรบดครามแน่น เป็นจังหวะเดียวกับที่พนักงานโรงแรมเดิน มาเสิร์ฟเครื่องดื่มซึ่งเย็นจัด มีเกล็ดน้ำแข็งเกาะพราวข้างแก้ว พนักงาน ชายโค้งคำนับแล้ววางแก้วเบียร์ลงบนโต๊ะ เขาย่นหัวคิ้ว หน้าตึง

“มินตราละ”

“เธอติดบริการโต๊ะอื่นเลยวานให้ผมมาช่วยเสิร์ฟท่านชื่อไอแวน ครับ” พุดจบก็โค้งคำนับอย่างนอบน้อมแล้วเดินจากไป

ปิยบุตรกัดฟันกรอด นี่แหละมินตรา ไม่เคยทำตามคำสั่งเขาสัก

อย่าง ถ้าเขาขึ้นรถเธอจะบอกว่าไม่ทันที

หมอนั่นทำอย่างปากพูด...ปิยบุตรนึกอย่างแค้นใจขณะ
ยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่ม มองตรงไปยังภาพที่ห้วงกำลังโอบมินตราพา
เคลื่อนไปตามจังหวะเพลงอยู่กลางฟลอร์ หลังปีติพาผู้บริหารอาวุโส
หญิงรายหนึ่งขึ้นไปเปิดฟลอร์เต้นรำแล้ว ห่วงก็เดินไปหามินตรา แล้ว
เธอก็หายออกไปจากงานพักใหญ่ๆ ก่อนกลับเข้ามาในงานอีกครั้งโดย
ปราศจากผ้ากันเปื้อน เธอเดินตามห่วงขึ้นไปบนฟลอร์ราวกับถูก
สะกดจิต เธอไม่รู้ว่าห่วงทำได้อย่างไร เพราะปกติมินตราไม่ใช่คนง่าย
อย่างเขายังต้องใช้ลูกไม้หลอกล่อสารพัด หลอกใช้รินทรายให้เป็น
นางนกต่ออีกต่อถึงจะได้มินตรามาอยู่ในอาณัติ แล้วปิยบุตรก็อดไม่
ได้ที่จะนึกย้อนไปถึงวันแรกที่ารู้จักเธอ

เขารู้จักกับเธอครั้งแรกในงานวิ่งแรลลีการกุศลที่ไม่เนอร์จัดขึ้น
ที่เขาใหญ่เมื่อห้าปีก่อน ลลิตาไปไม่ได้เพราะพี่ชายเขาหวงอย่างหนัก
รินทรายในฐานะแบรนด์แอมบาสซาเดอร์สำรองของไมเนอร์ก็เลยชวน
มินตราให้ทำหน้าที่สปีปเปอร์หรือทีมบริการรับทำยชชวนแทนลลิตา

ครั้งแรกที่เจอกัน เธอชวนน่ารักยังกับตุ๊กตาเกาหลี ผิวขาวจัด
จนออกชมพู บอบบางแทบจะปลิวลม แต่แข็งแรงแรงในชุดเสื้อยืดกางเกง
ขายาวผ้ายืด เธอปฏิเสธที่จะสวมเสื้อกล้ามและกางเกงขาสั้นที่มีโลโก้
ไมเนอร์ที่ทางทีมงานเขาจัดให้สำหรับทีมงานทุกคน แต่เธอเลือกที่จะ
สวมชุดที่ตัวเองเตรียมมาเองสำหรับการวิ่ง อย่างเดียวที่เธอยอมทำ
ตามระเบียบของไมเนอร์ คือ สวมเสื้อกั๊กที่มีคำว่าสปีปเปอร์แปะอยู่ข้าง
หลังเสื้อ ซึ่งเป็นระเบียบของการจัดงานที่จะต้องมียุติบัตรบอกให้
นักวิ่งทุกคนรู้ว่าทีมงานอยู่ส่วนไหนของงาน และใครทำหน้าที่อะไรบ้าง
เพื่อนักวิ่งจะได้เข้าไปขอความช่วยเหลือได้ถูก

ครั้งนั้นเขาประทับใจและนึกเอ็นดู มองว่าเธอเป็นเด็กเรียบร้อย

ไม่ยอมสวมชุดไป แต่มาตอนนี้เขาเข้าใจแล้ว เธอไม่ใช่เด็กเรียบร้อย
อะไรหรอก แต่ที่ไม่ยอมสวมชุดที่ทางทีมงานเขาจัดให้ก็เพราะเธอมี
นิสัยชอบอยู่ในตัวต่างหาก

“เป็นอะไรตีมเบียร์อึกๆ ยังกับตีมน้ำ” ปรากฏธรรมาแล้ว
ทรุดตัวนั่ง

“ไม่มีอะไรครับ พี่ปรานไม่ออกไปเดินรำหรือ” เขาวางแก้วเบียร์
พลงามองพี่ชายซึ่งเปลี่ยนมาสวมเสื้อโปโลใหม่เอี่ยม กางเกงชิโน

“ไม่ ฉันจะมาคุยธุระกับนาย แล้วจะรีบไปต้อนรับแขกผู้ใหญ่”
“เชิญครับ”

“นายรับมินตราเข้าทำงานโดยไม่บอกฉันสักคำ นายก็รู้ลึชเป็น
ห่วงมินตรามาก ผากฝั่งฉันไว้ตั้งเท่าไรกว่าจะไปนอก เพราะฉันบอก
มาว่านายมีแผนอะไรกันแน่”

“แผนอะไรครับ” ปิยบุตรมองพี่ชายตาปริบๆ

“ไม่ต้องมาตีหน้าชื่อ เราสู้พอๆ กันว่านายไม่ชอบเธอ เพราะฉัน
ไม่มีเหตุผลเลยที่จะเอาเธอไว้ข้างตัวโดยเฉพาะตำแหน่งเลขาฯ ส่วนตัว
ที่นายไปไหนก็ต้องหนีเธอไปด้วย”

“มินตราบอกอะไรที่บ้างล่ะครับ” เขาเลือกที่จะย้อนถามกลับ
ด้วยน้ำเสียงเอื่อยๆ ท่าที่นิ่งสงบอย่างมาก ไม่รู้เลยว่าในสายตาพี่ชาย
มองว่ากำลังกวนโอ๊ย

“เพราะไม่บอกอะไรนี่แหละ ฉันถึงต้องมาถามนาย”

“ฉันแปลว่าเธอเองก็ไม่ได้รู้สึกที่กำลังถูกคุกคามหรือตกอยู่ใน
อันตราย แล้วพี่ปรานจะกลัวอะไรล่ะครับ”

“ฉันไม่อยากจะเห็นนายทำผิดพลาดซ้ำซากนะสิ ไม่อยากจะเห็นนาย
ต้องมาเสียใจภายหลัง อย่าลืมนะว่ามินตรายังไม่ใช้คนผิด”

“ไม่ต้องห่วงครับ ถ้าผมจะทำอะไรสักอย่าง ผมคิดรอบคอบแล้ว

เสมอ ส่วนเรื่องตี่งเธอมาเป็นเลขาฯ ส่วนตัว พี่ปรารถนาจะสบายใจขึ้นมัย ถ้าผมจะบอกว่าเพราะเธอคล่องตัว ฉลาด ไหวพริบดี พูดได้หลาย ภาษา แถมมีประสบการณ์การทำงานที่บริษัทโลจิสติกส์ยักษ์ใหญ่ใน อเมริกามาก่อน ผมก็เลยตี่งมาไว้ใกล้ตัวมันก็แค่นั้น”

“ขอให้แค่นั้นจริงๆ เถอะ”

มินตราหวีดร้องเสียงหลง ตะกุกแขนขา พยายามตี่งมือที่
กำลังอุดปากและตี่งมืออีกข้างที่กำลังกอดรัดเอวเธออยู่ออกเป็นพัลวัน เธอไม่รู้ว่าคณรัยที่ซุ่มอยู่ในห้องเป็นใครเพราะไม่ทันได้เปิดไฟก็ถูก จูโจมเข้าเสียบก่อน

เธอและพนักงานพีทีพีเิ่งจะเก็บกวาดล้างคร้วตามคำสั่งของ ปิยบุตรเสร็จ โคตรจะง่วง ตี่งใจว่าอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วจะเข้านอน เลย แต่ไม่ทันได้เดินพ้นประตูดีด้วยซ้าก็โดนอุดปาก ลากไปเหวี่ยงลง บนเตียงตามด้วยร่างสูงใหญ่และโคตรจะหนักทาบทับลงมา และเมื่อ ปากได้รับอิสระ เธอก็ส่งเสียงกรีดยาว และพอมือหนาจะยื่นมาอุดปาก อีกครั้ง เธอก็กััดจมเขี้ยว

“ไอ้ย...เจ็บนะ กััดยั้งกับหมาบ้า”

มินตราชะงัก “คุณปิยบุตรหรอ”

“เออ จำผิวได้แล้วหรอ”

เธอชะงักอีกครา กะพริบตา พยายามปรับส่ายตาให้ชินกับความมืด แสงจากดวงจันทร์สาดส่องผ่านประตูบานเลื่อนมั้งที่ติดกับทะเล ผ้าม่านตรงประตูบานเลื่อนทั้งสองด้านถูกเธอรวบไปผูกไว้ด้านข้าง ตี่งแต่ก่อนออกจากห้องเมื่อเช้า เลยแลเห็นใบหน้าเรียวแก่งจ้องมอง มาตาไม่กะพริบ

“ออกไปเลยนะ ไม่งั้นฉันจะร้องให้คนช่วย”

“แล้วเธอคิดว่าฉันจัดให้เธอนอนเรสซิเดนส์วิลลาโซน โซนที่มีแต่

ผู้บริหารไมเนอร์เข้าพักด้วยเหตุผลอะไร ถ้าไม่ใช่เพื่อความเป็นส่วนตัว เพราะงั้นร้องไปเถอะ ไม่มีใครได้ยินหรอก”

มินตราหน้าซีด “แต่เราตกลงกันแล้วจะไม่แสดงสถานะของเราให้คนอื่นรู้หรือสงสัยเด็ดขาด”

“นั่นก็หมายความว่าเธอต้องไม่ทำตัวร่าเริงกับผู้ชายระหว่งที่ข้อตกลงมีผลบังคับใช้เหมือนกัน”

“ฉันก็ยังไม่ได้ขึ้นเตียงกับใคร” มินตรารีบสวน เน้นทีละคำ

“แต่เธอตื่นรำกับห้วง นั่นก็ถือว่าร่าเริงแล้วสำหรับฉัน”

มินตราเลิกคิ้ว “สรุปคุณจะหาเรื่องนอนที่นี่ให้ได้ว่าไงล่ะ”

“ไม่ใช่หาเรื่อง แต่เพราะเธอผิดข้อตกลง”

“ยังไม่ได้ผิด คุณหาเรื่องจะนอนที่นั่นต่างหาก”

“ไม่ใช่หาเรื่องนอนที่นี่ แต่หาเรื่องนอนกับเธอต่างหาก” ปิยบุตร

แก้หน้าตาเฉย เขาตัดสินใจแล้วว่าที่จจะรวบหัวรวบหางหลังจากปล่อยให้เธอเข้าใจผิดด้วยความงใจมานาน ชินยังปล่อยให้เธอรอดปลอดภัย คืบนี้้อัก เห็นที่ต้องเสียทีให้ห้วงคาบไปแดกแน่ เพราะรายนั้นจ้องตาเป็นมันอยู่

มินตราหน้าแดง “ก็ได้ งั้นคุณไปอาบน้ำเลย ฉันจะไม่ขึ้นเตียงกับผู้ชายชกมกหรอกนะ”

“เพื่อเธอจะได้ฉวยโอกาสหนีออกจากห้องเหมือนครั้งที่แล้วใช้มัย เสียใจจันรู้ทันแล้ว เพราะงั้นเข้าไปอาบน้ำด้วยกันเลย”

“ไม่ สัญญาว่ารอบนี้ฉันจะไม่หนีเด็ดขาด”

“เสียใจ คำพูดเธอไม่มีค่าอีกแล้ว”

3

ปิยบุตรมองแผ่นหลังขาวผุดผาดผ่านตู้ชาวเวอร์ที่บัดนี้มี
ไอน้ำร้อนจัดเกาะพราวอยู่เต็มจนขึ้นฝ้า ด้วยแววตาเข้มข้น ไอเต็มตู้ก็
จริง แต่ไม่อาจซ่อนส่วนเว้าส่วนโค้งของร่างอรรชร

มินตราสูงโปร่งยังกับนางแบบ แต่กลับเต็มไปด้วยหน้าอกหน้าใจ
เอวคอดกิ่วและสะโพกผายกลมมน ดูจะหุ่นดีกว่านางแบบหลายคนที่
เขาเคยขึ้นเตียงด้วยซ้ำ เป็นความปรานีของเขาที่เห็นว่าเธออาจเงิน
อายนหากต้องอาบน้ำด้วยกันครั้งแรกก็เลยให้เธอแยกอาบน้ำ เธอเลือกตู้
ชาวเวอร์ เขาเลยต้องมายืนอาบน้ำที่อ่างจากุซซี่

“ฉันทอาบน้ำเสร็จแล้ว เชิญคุณตามสบาย ไม่ต้องรีบ”

ปิยบุตรชะงัก เลิกคิดด้วยจังหวะที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ มินตรา
ก็เลื่อนบานประตูตู้ก้าวออกมา เธอไม่มองหน้าเขาซึ่งกำลังยืนแก้
ผ้าอาบน้ำอยู่ก็จริง แต่เธอก็ไม่ได้ปิดบังเนื้อตัวเมื่อเดินเปลือยกายผ่าน
หน้าเขาไปเหมือนกัน ดูจะไม่สะทกสะท้านกับสายตาของเขา ถ้าไม่ใช่
สาวประเภทมันใจในตัวเองสูงในรูปร่างของตัวเองแล้ว ก็ต้องเป็น
ประเภทขึ้นสังเวียนเช็กซ์มาอย่างโชกโชนจนไม่เขินอายกับสายตาของ
เพศตรงข้าม

เขาเชื่อว่าเธอเป็นอย่างหลัง เพราะผู้หญิงดีๆ ที่ไหนจะยอมรับ

ข้อเสนอ ‘นางบำเรอ’ ง่ายๆ แค่แลกกับการที่เขายังไม่เดินหน้าห้อง พุดง่ายๆ ว่าเธอขอเวลาหาหลักฐานมาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง โดยตลอดเวลานั้นจะยอมขึ้นเตียงกับเขาเป็นข้อแลกเปลี่ยน

เขาเลยยื่นเงื่อนไขไปอีกสองข้อ เธอต้องไม่ทำตัวใจง่ายหลับนอนกับผู้ชายคนอื่นตลอดเวลาที่เป็นผู้หญิงของเขา และอีกข้อต้องอยู่ในที่ทางที่เขาจัดหาให้เท่านั้น แล้วเธอก็ยื่นเงื่อนไขกลับมามาก่อนว่าจะต้องไม่เปิดเผยสถานะระหว่างกันให้ใครๆ รู้ เขาจัดหาเพนต์เฮาส์แห่งหนึ่งให้เธอไม่ไกลจากบริษัทที่นั่น เพื่อความสะดวกเวลาเขาไปหลับนอนกับเธอและเธอก็เพิ่งย้ายเข้าไปอยู่เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา

ปิยบุตรรีบอาบน้ำถูสบู่เมื่อเธอกระตุกเสื้อคลุมมาคลุมกายเดินออกจากห้องน้ำโดยไม่รอเขา

“ถอดชุดบ้าง ที่อยู่บนตัวเธอซะ” ปิยบุตรสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด แววดาคูก่กรุ่นด้วยความหิวเสีย เขากลับเข้ามาในห้องมาสเตอร์รูมไฉ่ๆ เธอ เจอมินตรากำลังลองดีด้วยการสวมเสื้อเซ็กซี่กางเกงยีนนอนบนเตียง คนบ้าอะไรใส่กางเกงยีนพิตเปรี๊ยะนอน

“ถ้าอยากให้ถอดก็ถอดเองเลย”

ปิยบุตรเลิกคิ้วเมื่อมินตราทำท่ายกกลับมาด้วยประโยคนั้น

“เธอไม่ยอมให้ฉันเป็นคนถอดให้หรอกนำมินตรา”

มินตราหน้าเสียด้วยน้ำเสียเขาแผ่วต่ำทว่าเยือกเย็น ยิ่งทำที่ที่กำลังยื่นค้ำหัวอยู่ข้างเตียงยิ่งโคตรจะคุกคาม

“ก็ได้” มินตรากระซอกเสียตอบ น้ำเสียห้วนจัด มือเธอสั่นเทาขณะปลดกระดุมเสื้อที่ละเม็ดอย่างช้าๆ

“ขึ้นยังงใจแคะกระดุมช้าถ่วงเวลา ฉันได้ถอดให้เธอแน่” ปิยบุตรลั่นคำขาด เขาสลัดเสื้อคลุม ก้าวขึ้นเตียง

มินตราหันหลังหนี แต่แผงอกกว้างเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ มีไรขน

อ่อนๆ ขึ้นปกคลุมตลอดแนวจดแก่นกายกลางลำตัวที่ยังแข็งซึ่งไม่เต็ม
ที่ตีนักก็ยังปะทะสายตาอยู่ดี

เขาใหญ่โตมาก... เธอค้นพบความจริงข้อนั้นด้วยความรู้สึกที่ตื่น
ตระหนก จับชายเสื้ออรูดขึ้นทางศีรษะด้วยมืออันลั่นเทา ตามด้วย
กางเกงยีนที่พืดเปรี้ยะอย่างทุลักทุเล

“ทิ้งยกทรงกับกางเกงในไว้ยังงั้น แล้วหันหลังกลับมา”

น้ำเสียงทรงอำนาจตามมาอีก มินตราตัวลั่นเทาอย่างห้ามไม่อยู่
เธอหันหลังกลับมานอนหงาย หลับตาทำตามเงียบๆ สองมือที่อยู่ข้าง
ลำตัวกำผ้าปูเตียงแน่นจนยับยู่ยี่ พยายามขมิใจไม่กระซอกผ้าห่มขึ้น
มาห่อตัว

“เธอยังบริสุทธิ์” น้ำเสียงเกรี้ยวกราด หัวคิ้วขมวดมุ่นอย่าง
ไม่เข้าใจนัก ปิยบุตรนึกสบลตัวเองอยู่ในใจเมื่อทันทีที่จ้วงแทงพรวด
เดียวแล้วเจอกับปรากการขวางกั้น ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่มินตราสะดุ้ง
พรวด ยกมือขึ้นยันอกเขาเช่นกัน

ฉิบ...เขาไม่แม้แต่จะไต่โลม อย่าวว่าแต่ไต่โลม แม้แต่ชุดชั้นในเขา
ยังไม่คิดที่จะถอดด้วยซ้ำ เพราะคิดแต่จะย้ายศักดิ์ศรีเธอ

ปิยบุตรกวาดตามองใบหน้าเรียวที่ขึ้นไปด้วยเหงื่อ แวตาเธอ
ตื่นตระหนกอย่างรุนแรง กำลังวอนขอความปรานีอยู่เสียบๆ แต่มันซ้ำ
ไปแล้ว เขาเข้าไปหมดลำแล้ว และเธอก็คงฉีกขาดไม่เหลือแล้ว เพราะ
เขารู้สึกได้ถึงเลือดอุ่นๆ ในกายเธอ

“ทำไมไม่บอกว่ายังบริสุทธิ์” น้ำเสียงกล่าวหา

“ฉันควรต้องถามคุณมากกว่า ทำไมต้องโกหกว่าฉันเสียตัวให้
คุณแล้ว” เธอย้อนถามด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด นึกเจ็บใจที่เสียรู้ เธอหลง
คิดว่าตัวเองเสียตัวให้เขาไปแล้วถึงได้ยอมโอเคกับข้อตกลงบ้าๆ นั่น
ของเขา

ปิยบุตรชะงัก ตีหน้าแก้อ เขาสืบเรื่องที่โกหกมินตราไว้เสียสนิท
ก็เขาสั่งและแต่งเรื่องโกหกเธอไว้หลายเรื่อง

ตอนที่มินตรามาสัมภาษณ์ที่พีทีเมื่อต้นเดือน จำได้ว่าเขาทั้งแค้น
ใจและดีใจ แค้นใจที่เธอชนดาวใจแล้วหนี ไม่คิดลงมาดูคำดูจิตจนทำให้
เมียเขากับลูกที่อยู่ในห้องเสียชีวิต เป็นลูกที่เกิดจากการทำกิฟต์ เพราะ
หลังจากเรื่องที่เขาเป็นกิ๊กกับรินทรายแดง ดาวใจก็ป่วยกระเสาะกระแสะ
ร่างกายไม่แข็งแรงอีกเลย เขาจึงเฝ้าประคบประหงมทั้งร่างกายและ
จิตใจเธอเรื่อยมา ส่วนที่ดีใจ เขาดีใจที่มินตราเดินเข้ามาในวงเล็บเขา
เองโดยไม่ต้องเปลืองแรงออกค้นหา

ไม่เปลืองแรงหรือ ไม่จริงเลย...ตลอดเวลาสี่ปีที่ผ่านมา เขาเฝ้า
ออกตามล่าสุดหล้าฟ้าเขียว ลงทุนถึงขนาดจ้างนักสืบในอเมริกาเฝ้า
ติดตามเธอ เหตุผลเดียวที่ตัดสินใจยอมให้ตำรวจตั้งเรื่องไว้ ไม่ทำเรื่อง
ส่งหมายเรียกไปที่อเมริกา ก็เพราะเห็นแก่ลึษษาที่เชื่อมั่นว่าเพื่อนตัว
เองบริสุทธิ์ เขาจึงเฝ้าติดตามพฤติกรรมมินตราเงิบๆ กระทั่งวันที่เธอ
เรียนจบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยในอเมริกาและกลับมาสัมภาษณ์
ที่พีที เขาขอมรับว่าวันนั้นประหลาดใจมาก เพราะเขาไม่เชื่อหรือกลัว
เธอจะไม่รู้เลยว่ามิดคืออยู่ที่เมืองไทย แต่เธอก็ยอมเดินเข้าถ้าเสีย เรื่อง
นี้เขาต้องให้เครดิตเธอ ต้องขอมรับกับความใจกล้า

แต่หลังจากได้รู้จักเธอ เขารู้ทันทีว่าไม่ง่ายเลยที่จะทำให้มินตรา
จนมุม ไม่ง่ายเลยที่จะเกลี้ยกล่อมให้เธอยอมรับผิด มินตราเป็นคนปาก
แข็ง หัวแข็ง ลงว่าไม่ก็คือไม่ เธอไม่ยอมรับผิด อ้างแต่ว่าถูกรินทราย
ใส่ร้าย แต่พอขอหลักฐานก็ไม่มีให้ เธอขอเวลาค้นหาห้องวงจรปิด
เพื่อเอามายืนยัน เขารู้ ไม่มีหรือ เพราะเขาค้นหาตั้งแต่สี่ปีก่อนแล้ว
แต่ก็ไม่มี

แล้วจู่ๆ ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นในหัว มันเป็นเรื่องของต้นหา
ล้วนๆ มินตรามีเช็ทซ์แอปพิล รูปและคลิปที่นักสืบอเมริกันส่งมาให้ว่า

สวยและมีเสน่ห์เย้ายวนทางเพศแล้ว แต่เทียบไม่ติดกับตัวจริง ความรู้สึกอยากหลับนอนกับเธอพุ่งขึ้นมารุนแรงไม่ต่างจากสุนัขติดสัด เขาเลยเกิดความคิดที่จะหยิบยื่นข้อเสนอ เขายอมให้มินตราค้นหาหลักฐานเพื่อมาพิสูจน์ตัวเอง จะนานแค่ไหนก็ได้ เขายอมรับได้ เพียงแต่ตลอดเวลาเหล่านั้นเธอต้องขึ้นเตียงกับเขาและต้องเป็นผู้หญิงของเขาคนเดียวเท่านั้น แต่เธอปฏิเสธอย่างไม่ไยดี

เขาเลยหลอกใช้รินทราयीให้หลอกล่อมินตรามาที่ผับที่รินทราयीทำงานอยู่ วางยาแล้วจัดฉากหาเสียให้สักคน ให้เธอหลงเข้าใจว่าเสียจะมอมเหล้าแล้วเขาเข้าไปช่วยไว้ได้ แต่ทว่าอดใจไม่อยู่ เพราะเห็นเรือนร่างยั่ววนของเธอก็เลยหน้ามืดทับรอยเสียอีกหน เขาลงทุนถึงขนาดแก้ผ้านอนข้างเธอที่เปลือยกายล่อนจ้อนแล้วตั้งกล้องถ่ายรูป ส่งรูปไปให้เธอในเวลาต่อมา

หลังเห็นรูป มินตราช็อก เชื่อว่าคืนนั้นเธอเสียตัวให้แก่ผู้ชายสองคนแล้วจริงๆ เขายังขู่ว่าถ้าไม่ยอมรับเงื่อนไข เขาจะเอารูปเปลือยของเธอโพสต์ประจานบนอินเทอร์เน็ต เธอก็เลยยอมรับข้อเสนอของเขาอย่างเสียดายไม่ได้ นับแต่นั้นเขาก็เลยแต่งตั้งมินตราในตำแหน่งเลขานุการส่วนตัว

“ฉันไม่ได้โกหก”

“แล้วจะอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นยังไง”

“ใครจะไปคิดว่าเธอจะไม่ประสีประสาขนาดนั้น ขนาดตัวเองเสียตัวหรือยัง ยังไม่รู้ตัวอีก”

มินตราชะงัก หรีตา “คุณโทษฉันหรือ สาบานนะนั่นกำลังใช้ปากพูดไม่ใช่สำรอก คุณวางยาฉัน จัดฉากสารพัด อ้างว่าช่วยฉันไว้จากเสียที่มาข่มขืน แล้วตัวคุณก็ลงทุนถ่ายรูปตัวเองแก้ผ้ากับฉันเพื่อแบล็กเมล์ ทำถึงขนาดนี้ยังมีหน้ามาพูดพล่อยๆ หว่าฉันไม่ประสี

ประสาอีกเธอ”

ผู้หญิงอะไรปากจัดชะมัด...ปิยนุตรนี่

“ก็ถ้าไม่หนักก็เชิญไปแจ้งความเลย แต่บอกเลยเตรียมใจไว้เลย ถ้าเธอแจ้งความเมื่อไหร่ รูปเปลือยทั้งหมดของเธอจะถูกโพสต์ประจาน ลงอินเทอร์เน็ตแน่ แต่อ้อ...ไม่ต้องกังวล ฉันจะไม่ให้สี่สาวมาถึงเรา ทั้งคู่แน่ ฉันจะเจาะหน้าเราออก เหลือให้เห็นแต่หุ่นสวยๆ ของเธอ”

“เลว คุณมันสารเลว”

มินตราพูดแล้วก็ฟาดเปรี๊ยะไปที่แก้มเขา แต่ปิยนุตรรวบไว้ได้ทัน เขาบีบข้อมือเธอแน่น จ้องเข้าไปในตาเธอไม่กะพริบขณะพูดเสียงแหบ ไม่ลดอะไรฟัน

“มันยังไม่ถึงเศษเสี้ยวกับที่ลูกเมียฉันโดนด้วยซ้ำ”

“แต่ฉันไม่ใช่คนทำ” เธอตะโกนใส่หน้าเขา

“งั้นก็พิสูจน์สิ เอาหลักฐานมายืนยัน” เขาแหงกดับทันควัน

มินตราแหม่มริมฝีปากแน่น แหวดตาอึดอั้น

ปิยนุตรกวาดตามอง ยิ้มหยัน “ถ้าไม่มี ก็จงรับผลกรรมของตัวเอง เธอต้องนอนกับฉันมินตราจนกว่าฉันจะเบื่อ นี่แหละถึงจะสาสม กับสิ่งที่เธอทำกับลูกเมียฉัน”

ปิยนุตรความมือไปหาไออุ่นข้างตัวด้วยความเคยชิน แต่ พบเพียงความว่างเปล่า เขาชะงัก สឹมตาโพลง ความทรงจำเมื่อคืน หลังไหลย้อนกลับมา มินตราโกรธจัดเรื่องที่เขาจัดฉากให้เธอเสียสาว เธอไม่ยอมให้เขาเดินหน้ากิจกรรมเข้าจังหวะทำเดียว ไม่ยอมแม้แต่ให้เขาแตะต้อง แต่เบียดชิดขอบเตียงอีกด้านทั้งที่รอบนี้เขาตั้งใจจะโอบโอบ เพื่อแก้ไขความผิดพลาด เขาดึงเธอเข้ามากอด เธอสะบัดตัวหนี เขาขู่จะปล้ำ เธอเลยนอนตัวแข็งที่อ้อมมาให้เขานอนกอดเงียบๆ แล้วเขาก็หลับไปตอนไหนไม่รู้อีกเลย มาตื่นอีกทีก็ตอนใกล้ฟ้าสว่างไม่มีไออุ่นข้าง

กายแล้ว

ปิยนุตรหยิบเสื้อคลุมบนพื้นขึ้นมาสวม พันเอวลงๆ แล้วออกเดินตามหาเธอทั่วเรสซิเดนสวีลลา แต่ไม่เจอแม้เงา เขาเลื่อนบานประตูกระจกออกไปค้นหาด้านนอก

“นายมาทำบ้าอะไรที่ห้องมินตราตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างซะ”

ปิยนุตรชะงัก สะดุ้งโหยงด้วยทันทีที่โผล่หน้าออกไปก็เจอพี่ชายกระซอกเสียงถามด้วยประโยคนั้น

ปราณธรกับห้วงออกมาวิ่งจ็อกกิ้งริมหาดยามเช้า ผ่านห้องพักมินตรา เจอน้องชายกำลังเดินออกมาด้วยชุดคลุมพอดี ปราณธรทักน้องชายแล้วก็เดินมาหา จ้องเขม็งด้วยทั้งเนื้อทั้งตัวปิยนุตรมีแค่เสื้อคลุม ผมเผ้ายุ่งเหยิงอย่างที่ดูออกว่าเพิ่งลุกจากเตียง ไม่ต่างจากห้วงที่กวาดตามองปิยนุตรตั้งแต่หัวจดเท้า ดูปราดเดียวก็มองออกว่าปิยนุตรค้างที่นี่ แล้วผู้ชายด้วยกันก็มองออกว่าค้างคืนด้วยวัตถุประสงค์อะไร

“ว่าไง นายยังไม่ตอบฉัน ไม่ต้องคิดหาคำแก้ตัวเลยนะ สรรภาพมาอย่างลูกผู้ชาย มาทำอะไรที่ห้องมินตราตั้งแต่ไก่โหยังงี้”

เป็นครั้งแรกที่ปิยนุตรจนคำแก้ตัว “ผมขอไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนได้มัย แล้วจะกลับมาคุยด้วย”

“เชิญ”

ปิยนุตรกลับเข้าไปอาบน้ำแต่งตัวและกลับออกมาอีกครั้งด้วยชุดเมื่อคืน ปราณธรจ้องเขม็งด้วยจำได้ว่าเป็นชุดเดิม

“ตอบมาบุตร นายมาทำอะไรที่ห้องมินตรา”

“ห้วงล่ะ” ปิยนุตรเลือกที่จะถามหาห้วง ทрудตัวนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามพี่ชาย

“ไปวิ่งต่อแล้ว สรรภาพมานายมาทำบ้าอะไรที่นี้ นี่ไซ้ใหม่เหตุผล

ที่เธอรีบเช็กเอาต์ออกจากโรงแรมตั้งแต่ตีสี่”

“อะไรนะ มินตราไปแล้วหรือ”

“เออ” ปราณธรรชกแพกเสียดกลับ “ตอบมาอย่างลูกผู้ชาย
ไม่ต้องแก้ตัว เอาแต่ความจริง”

ปิยบุตรทำหน้าที่อดแล้วยอมรับ “ก็อย่างที่พี่เห็น ผมตั้งใจมา
ค้ำกับเธอ”

ปราณธรรชกเปรี๊ยะไปที่ครึ่งปากครึ่งจมูกทันทีที่น้องชายพูดจบ
ปิยบุตรหน้าหัน เลือดซึมมุมปาก เขาเป็นอนหน้ากลับ ยกมือปาดด้วย
หลังมือเสียดๆ

“เมื่อคืนนายบอกฉันว่าไง นายกับมินตราไม่มีอะไรกัน เธอเป็น
แค่เลขาฯ ส่วนตัว”

ปิยบุตรจ้องพี่ชายนิ่งๆ ตอบว่า “ผมจำได้ว่าผมตอบพี่ไปว่า
ไม่ว่าอะไรที่ผมคิดจะทำ ผมคิดรอบคอบแล้วเสมอ”

ผู่ะ!

ปราณธรรชกไปอีกเปรี๊ยะ

ปิยบุตรหน้าหัน เมื่อเป็นอนหน้ากลับรอบนี้เลือดกำเดาไหล เขา
ใช้แขนเสียดราคาแพงเช็ดเสียดๆ

“นายมีอะไรกับเธอหรือยัง”

“มีแล้ว”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เมื่อคืน”

ปราณธรรชกมาอีกเปรี๊ยะ แต่รอบนี้เขารวบกำปั้นพี่ชายไว้ได้ทัน
“บอกก่อนนะครับ ถึงพี่จะชกผมจนตายก็เปลี่ยนความคิดผม
ไม่ได้ แล้วนี่มันก็เรื่องระหว่างผมกับมินตราต้องเคลียร์กัน ลูกเสียดผม
ตายทั้งคนนะครับ จะให้ผมอยู่เฉยๆ ผมทำไม่ได้หรอก”

“แต่คดียังไม่สิ้นสุด เรายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามินตราผิดจริงมั๊ย”

“ก็ถ้าพี่ไม่ดึงเรื่องไว้เราก็คงรู้ไปนานแล้ว อย่าคิดนะว่าผมไม่รู้ พี่ไปตกลงอะไรกับ ผบ.ตร.ไว้บ้าง เพราะจั้นระหว่างที่คดีถูกฟ้องอยู่ยัง มีนินตราต้องจ่ายดอกเบี้ยผมก็ถูกต้องแล้ว”

“เมื่อคืนนายชมชื่นเธอหรือเปล่า” ปราณธรรมถามไปอีกทาง
“พี่จะชกผมอีกหรือเปล่านั้น”

ปราณธรรมบดกราม กำหมัดสองข้างแน่น “ไม่ เพราะจั้นตอบความจริงมา”

“เธอไม่เต็มใจ แต่แค่จ้วงเดียวพอรู้เธอยังบริสุทธิ์ ผมก็หยุด”

“นายกำลังยั่วฉันใช่ไหม” ปราณธรรมวาดเสียงถาม

“ไม่ ก็พี่อยากได้ความจริง”

“นายมันเลวระยำ”

ปิยนุตรสะดุ้ง เป็นครั้งแรกที่พี่ชายดำเขาจริงจัง เขาทำหน้าที่ไม่ถูกต้องตั้งแต่บดกราม

“แล้วนายจะเอาไงต่อ นอนกับเธอไปเรื่อยๆ ถือเป็นการเก็บดอกเบี้ยจั้นเธอ”

“ก็ควรต้องเป็นยั้งจั้นไม่ใช่เธอ ในเมื่อเธออยากได้เวลาเพื่อหาหลักฐาน เธอก็ควรต้องจ่ายอะไรให้ผมบ้าง”

“นี่หรือข้อตกลงระหว่างนายกับนินตรา”

“ใช่ ทันทันที่เธอหาหลักฐานมาสู้คดีได้ เธอก็จะได้อิสระ”

“แล้วคุณภิรมณล่ะ ถึงวันที่นายต้องแต่งงานกับเธอแล้ว นินตรายังหาหลักฐานมายืนยันตัวเองไม่ได้ นายจะเอานินตราไปไว้ที่ไหน”

“ผมอาจจะเปื้อเธอเร็วๆ นี้ก็ได้”

พี่วะ!

ปิยนุตรหน้าสะบัดตามแรงชก เปื้อนหน้ากลับ เขาเซ็ดเลือดมูมปาก หน้ามูย “ไหนว่าจะไม่ชกผมอีก”

“ก็นายตอบหมาๆ”

“หมาตรงไหน มันคือความจริง ผมอาจเบื่อเธอเร็วกว่าที่คิดก็ได้
ใครจะรู้”

“หรือไม่นายก็อาจหลงเธอหัวปักหัวปำ”

“ไม่มีทาง ผมไม่มีทางจะหลงผู้หญิงที่ฉลาดภูมิเยี่ยงผมแน่”

“อย่ามั่นใจในตัวเองเร็วไปนัก เธอสวยและหุ่นดีมาก”

“แล้วไง ต่อให้สวยหรือหุ่นดีแค่ไหน แต่ถ้าเซ็กซ์ไม่เป็นสับปะรด
นอนแข็งทื่อเป็นท่อนไม้ ผมก็ไม่เอาเหมือนกัน”

“นั่นเพราะนายกดปุ่มผู้หญิงไม่ถูกจุดต่างหากไอ้เบ๊อก ไม่มี
น้ำยาแล้วยังจะเสือกโทษฝ่ายหญิง”

ปิยบุตรชะงัก หน้ามุ่ม เขาไม่พูดอะไรอีก

“ตอบฉัน ถ้านายตั้งใจเซ็กซ์ของเธอในขณะที่ข้างกายนายมีคุณ
ภริมา นายจะทำไง”

“มินตราจะอยู่ในที่ของเธอ ไม่เกี่ยวกับคุณมณ”

“นายคิดเธอว่าผู้หญิงสองคนจะยอมรับได้”

“ยังไงมินตราก็ต้องรับให้ได้ จะชอบหรือไม่เธอก็ไม่มีสิทธิ์เลือก
เพราะนั่นคือผลจากการกระทำของเธอ ส่วนคุณมณ ผมจะคุยกับเธอ”

“คุยยังไง ขอตรงๆ ให้มินตราเป็นน่อยนะเธอ นายอยากให้
บ้านลูกเป็นไฟเหมือนคราวดาวรีใจ อย่าลืมนะที่ดาวป่วยกระเสาะ
กระแสะ ร่างกายไม่ฟื้นตัวสักทีก็เพราะเจ็บปวดกับเรื่องของรินทราย
นะ เพราะงั้นฉันขอเตือนนาย อย่าให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยดีกว่า”

ปิยบุตรอึ้ง เขาบดกรามแทนคำตอบ

4

มินตรากรอกยาใส่ปากตามด้วยน้ำแล้วพยายามข่มตาให้หลับ แต่ภาพที่ฉายชัดในความทรงจำ กลับเป็นภาพท่อนเนื้ออวบใหญ่ที่กำลังทิ่มพรวดเข้ามาในกาย เธอไม่เคยรู้เลยว่าครั้งแรกจะเจ็บปวดปานเนื้อจะฉีกขาด เขาไม่ได้อ่อนโยน ไม่ปรานีแม้เธอจะร้องขอ ตรงกันข้าม เขาดูร้ายป่าเถื่อนราวกับสัตว์ป่าที่ต้องการตอกย้ำให้เธอรู้สถานะของตัวเอง

มินตรายกมือปาดน้ำตาแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดอีเมลล์แล้วจึงกดไปที่โฟลเดอร์ ‘คนเลว’ เธอได้รับภาพเซตนี้มานานแล้วแต่ไม่เคยทำให้ใจให้ดูถึงภาพสุดท้ายได้ ทันทีที่รู้ว่าเป็นภาพอะไรเธอก็สร้างโฟลเดอร์โฟลเดอร์หนึ่ง แล้วโยนไฟล์ภาพทั้งหมดไปที่โฟลเดอร์นั้น

มือสั่นระริก น้ำตาไหลรินขณะดูภาพที่ตัวเองกำลังเปลือยกาย โดยมีร่างสูงใหญ่กำลังก้มศีรษะโน้มเนียบกับอวัยวะส่วนนั้น โดยที่มือข้างหนึ่งของเขายื่นขึ้นไปจับอกเธอ แม้ภาพนี้จะเห็นแค่แผ่นหลังเขา แต่ภาพอื่นๆ ก็เห็นหน้าเขาชัดเจน จึงไม่อาจหลอกตัวเองได้เลยว่าผู้ชายในภาพไม่ใช่เขา

ยังมีภาพอีกหลายภาพที่ล้วนลามกอนาจาร ซึ่งเธอไม่อาจทนดู

ได้อีกต่อไป มินตราปิดมือถือ หลังตาอย่างยอกแสบง

แล้วอย่างนี้จะไม่ให้เธอเข้าใจผิดได้อย่างไรว่าเธอเสียตัวให้เขา
แล้ว...

ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะตามด้วยเสียงเปิดประตูเข้ามา มินตราสะดุ้ง ลืมตา
ตื่น เธอเพิ่งผล็อยหลับไปได้ไม่กี่ชั่วโมง เมื่อคืนแทบไม่ได้นอนเพราะ
ต้องคอยเงี่ยหูฟังเสียงลมหายใจของปิยบุตรว่าดังสม่ำเสมอหรือยัง รอ
จนมั่นใจว่าเขาลับแน่นแล้วถึงได้פקกระเป่าเช็กเอาต์ออกจากโรงแรม
เมธีก๊อถาดอาหารพร้อมน้ำเข้ามาในห้อง “เป็นไงบ้าง พอให้อา
ข้าวมาให้”

“ไม่น่าต้องลำบาก ฉันไม่ได้เป็นอะไร ลงไปกินข้างล่างก็ได้”

“ไม่ได้ คนกำลังป่วย”

“ป่วยตรงไหน”

“สองกระจกดูหน้าตัวเองบ้างหรือเปล่า หน้าซีดขี้กับโก๋ต้ม ตา
บวม หมอง เมื่อเข้าตอนลากกระเป่ากลับมาบ้าน พี่กับพ่อยังตกใจ
สภาพเธอดูไม่ได้ยังกับคนเพิ่งถูกหักอกมาหมาดๆ”

“เวอริไปแล้ว”

“จริง”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร แค่เหนื่อยเพลียจากการเดินทาง แดดที่นั่น
แรงด้วย แต่ไม่ต้องห่วงนะกินยาแล้ว ดีขึ้นแล้ว ว่าแต่พ่อเป็นไงบ้าง พ่อ
ว่าอะไรบ้างมั้ยเรื่องที่ฉันไม่ติดต่อกลับมาเลย”

ตลอดเวลาที่อยู่อเมริกาเธอไม่ได้ติดต่อกลับมาเลย และหลัง
กลับจากอเมริกา เธอยังไม่ได้กลับบ้าน เพิ่งจะกลับเข้าบ้านก็เมื่อ
สัปดาห์ที่แล้วก่อนที่จะเดินทางไปกระบี่เลยยังไม่ได้คุยกันเป็นกิจจะ
ลักษณะ ด้วยก่อนนี้ยุ่งวุ่นวายกับการทำงานทำ เรื่องคดีความ รวมถึง

เรื่องย้ายเข้าไปอยู่ในเพนต์เฮาส์

“เธอใจดีมากนะ” เมรีทรุดตัวนั่งริมเตียง วางถาดอาหารบนโต๊ะหนังสือ จ้องน้องสาวฝาแฝดที่หน้าไม่เหมือนกัน มินตราสวयขึ้นมากจากเด็กกะโปโล กลายมาสวยสะพรั่ง ฮอต เท่สมาร์ต มั่นใจในตัวเองสูง แต่ก็ไ้ตัว ไม่มีคำแทนตัวน่ารักๆ อย่างคำว่า ‘มึน’ ทุกคำเหมือนสมัยเด็กๆ ให้ได้ยินอีก

“เขาเรียกเด็ดเดี่ยวต่างหาก ฉันไม่อยากถูกเรียกตัวกลับ”

เมรีผ่นลมหายใจ “ใช่ เธอเด็ดเดี่ยวมาแต่ไหนแต่ไร จริงๆ แล้วก็มีความคิดความอ่านเป็นของตัวเองยากที่ใครจะเปลี่ยนความคิดได้ ลงว่าตั้งใจทำอะไรแล้วก็มุ่งมั่นตั้งใจจนทำสำเร็จจนได้ อย่างเรื่องไปอเมริกา ใครเลยจะคิดว่าเธอกล้าทำจริงๆ ตอนที่เห็นจดหมายที่เธอเขียนทิ้งเอาไว้ขังตึกใจ ส่วนพ่อไม่ต้องพูดถึง พอรู้ว่าบินไปอเมริกาแล้วก็โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ยิ่งรู้ว่าไปอยู่กับน้ำและอาที่หนีตามลูกค้าฝรั่งไปก็ยิ่งหัวเสีย แต่ก็ด้วยเหตุผลเป็นห่วงความปลอดภัยของเธอเป็นสำคัญนั่นแหละ แต่พอรู้ว่าเธอปลอดภัยแถมเรียนดี ชยัน เรียนไปด้วยทำงานไปด้วย หน้าที่ยังจบมหาวิทยาลัยในเครือไอวีลีกด้วยเกรดดีๆ ด้วย พ่อก็ยิ่งปลื้ม ช่วงหลังพ่อก็ทำที่อ่อนลงมาก ไม่บ่นเธอแล้ว มีแต่บ่นคิดถึงกับบ่นน้อยใจที่เธอไม่ติดต่อกลับมาเลย ขนาดพ่อส่งข่าวเรื่องที่เราถูกฟ้องร้องไป เธอก็ยังเงียบ”

ตอนที่พี่หมายเรียกส่งมาที่บ้าน เขากับพ่อตกใจ ยิ่งพอรู้ว่าที่มาที่ไปของเรื่องราว และรู้ว่ามินทรายเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างไร พวกเขา ก็ยิ่งเกลียดรินทราย ด้วยไม่อยากให้มินตราไปคบหากับรินทรายเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว กลัวจะเสียคน

“ฉันขอโทษ เอาไว้จะหาโอกาสเคลียร์กับพ่อ” มินตราหน้าเสีย เธอเกิดและเติบโตมาในครอบครัวคนจีน แม่เสียจากอุบัติเหตุตั้งแต่เธอยังเล็ก พ่อเลยเหมือนขาดหางเสือ รับผิดชอบกับลูกแฝดไม่ถูก

พ่อเลี้ยงพี่ชายเธออย่างให้อิสระ ไม่ต้องทำงานบ้าน หรือช่วย
ธุรกิจร้านอาหาร แค่อั่งใจเรียน ต่างกับเธอที่ถูกตีกรอบทุกอย่าง ต้อง
กลับบ้านตรงเวลา กลับถึงบ้านต้องช่วยงานบ้านและร้านอาหาร ทั้ง
งานครัวและงานเสิร์ฟ ถูกห้ามไม่ให้ไปค้างที่อื่น ห้ามกลับบ้านเกินสอง
ทุ่ม เธอจึงมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนบ่อยๆ เพราะไม่สามารถไปค้างบ้านเพื่อน
เพื่อช่วยทำโครงการหรือโปรเจกต์ได้ เธอมองว่าไม่ยุติธรรมที่พ่อเลือก
ปฏิบัติ รักพี่ชายมากกว่า และการที่เธอแอบไปร่วมงานวิ่งแรลลีการ
กุศลที่เขาใหญ่กับรินทราญเมื่อห้าปีก่อนโดยต้องไปค้างที่นั่นด้วย เลย
กลายเป็นฟางเส้นสุดท้าย พ่อพ่อรู้เพราะเมธีมาฟ้อง เธอถูกพ่อเขียน
ตีพันทีที่กลับถึงบ้านและถูกตัดค่าขนมในเดือนนั้น เธอหมดความ
อดทนเลยตัดสินใจหนีไปอยู่กับน้ำและอาที่อเมริกา กะไปตายเอาดาบ
หน้า

“แล้วเรื่องคดีความไปถึงไหนแล้ว ตามกล้องวงจรปิดได้หรือยัง”

“ยัง บ่ายนี้ว่าจะไปคุยกับตำรวจที่ สน.”

“แล้วจะไปยังไง”

“ใช้รถพ่อแหละ” รถเธอเก่ามากแล้ว เธอเลยกะใช้รถของชาติรี
เพราะอุ่นใจกว่า แล้วพ่อเธอก็มีรถหลายคัน มีทั้งรถเก่า รถกลางเก่า
กลางใหม่ และรถใหม่ที่ใช้สำหรับธุรกิจร้านอาหาร

“พี่ขับไปให้มั๊ย” เมธีเสนอตัว เขาหมายถึงรถของตัวเอง

“ว่างเหวอ”

“ว่างสิ เพื่อน้องสาวคนสวยทำไมจะไม่ว่างล่ะ” เมธีตอบเล่นลิ้น
เขากำลังรอดหมายตอบรับจากทางมหาวิทยาลัยในอังกฤษ ซึ่งจนถึง
ตอนนี้มหาวิทยาลัยยังไม่ตอบกลับมาแต่ก็ยังมีเวลา เพราะกว่า
มหาวิทยาลัยจะเปิดเทอมก็อีกเกือบสี่เดือน ฉะนั้นช่วงนี้เลยมีเวลา
ตะลอน

“เพนต์เฮาส์ก็ไม่อยู่ บริษัทก็ไม่มี ยายนั่นไปอยู่ที่ไหนกัน”

ปิยนุตรบ่นอย่างหัวเสียขณะกดปุ่มโทร. ออกซ้ำๆ แต่ได้รับคำตอบเดิมๆ กลับมาจากปลายสาย นั่นคือไม่มีสัญญาณตอบรับ หรืออีกนัยหนึ่ง มินตราปิดโทรศัพท์มือถือ

เมื่อเช้าเขาขึ้นเครื่องบินเที่ยวแรกกลับมากลุมเทพฯ ในทันทีที่รู้ว่ามินตราเช็คเอาท์ออกจากโรงแรมแล้ว เขาตรงดิ่งไปที่เพนต์เฮาส์ก่อน เป็นลำดับแรก คาดหวังว่าเธอจะอยู่ที่นั่นแต่เขาก็ไม่เจอแม้แตเงา เพียรโทร. หาอีกหลายรอบแต่เธอก็ไม่เปิดโทรศัพท์มือถือ เขาขอมแพ้ อาบ น้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดทำงานแล้วเข้าบริษัท คิดว่าคงเจอเธออยู่ที่โต๊ะทำงาน แต่ก็เปล่า ถามใครๆ ก็ไม่มีใครรู้ว่าเธออยู่ที่ไหน ถึงตอนนี้ เขาเปลี่ยนจากหงุดหงิดมาเป็นร้อนใจและเริ่มใจเสีย

มินตราอยู่ที่ไหนกัน จากประวัติที่เขาให้มักสืบเคยตามสืบ เธอมีเพื่อนคนไทยน้อยมาก และยังมีที่ที่จะไปน้อยลงไปอีกเพราะไม่รู้จักรใคร ตลอดเวลาสี่ปีที่ผ่านมา เธอไม่เคยติดต่อญาติที่เมืองไทย ไม่เคยบินกลับมาเยี่ยมบ้านเลยสักครั้ง

เขายังคงกดหมายเลขโทร. ออกทั้งที่รู้ว่าเปล่าประโยชน์ กระนั้น ก็ดูเหมือนจะผ่อนคลายความหงุดหงิดงุ่นง่านในใจไปได้บ้าง จังหวะโทร. ออก มีสายเรียกเข้าสว่นเข้ามา ปลายสายเป็นหมายเลขสถานี ตำรวจภูธรเจ้าของคดีของดาวใจ เขารีบกดรับ

“ครับสารวัตร”

“คู่กรณีของคุณบุตรเคลื่อนไหวแล้วนะครับ”

“หมายความว่าไงครับ”

“มินตรามาที่นี้ เธอกำลังคุยอยู่กับลูกน้องผมที่ สน.”

“อ้อ...” เขาลากเสียงยาว รู้สึกโล่งใจขึ้น “มินตราคงไปหากห้องวงจรปิด”

“ครับ เธอมาสอบถามว่าตอนที่เกิดเหตุ แถวนั้นมีกล้องวงจรปิด

บ้างหรือเปล่า”

“สารวัตรถ่วงเวลาเธอให้ผมหน่อยได้ไหมครับ ผมกำลังจะไปที่นี่”

“จะมาหาเธอหรือครับ”

“ครับ”

“ผมไม่แน่ใจว่าจะถ่วงเวลาไว้ได้นานแค่ไหน เธอมากับแฟน”

ปิยบุตรขมวดคิ้วมุ่น “แฟน? ใคร” น้ำเสียงขุ่นมัวโดยไม่รู้ตัว ไม่รู้เลยว่าผลสองเสียงหงุดหงิดไปในสาย

“ผู้ชายตัวสูงๆ หล่อๆ เขามากับเธอ คอยถือร่มให้ มีโอบหลังโอบไหล่ด้วย ผมเลยคิดว่าน่าจะเป็นแฟน”

ปิยบุตรไม่รู้เลยว่าชั่วชีวิตนี้เขาเคยขับรถครั้งไหนเร็วเท่าครั้งนี้มาก่อนหรือไม่ ด้วยทันทีที่วางสายจากสารวัตรเขาก็บึ่งตรงมาที่สถานีตำรวจภูธรโดยทันที ทำเวลาเร็วที่สุดในชีวิต เขาอยากมาดูหน้าผู้ชายที่ถูกเข้าใจว่าเป็นแฟนของมินตรา

“เดี๋ยว!” เขาตามไปทันตอนที่เธอกำลังจับที่จับประตูรถ เขารวบมือเธอมากำแน่น

“คุณ! มาได้ยังไง” มินตราตกใจเมื่อหันมาเห็นปิยบุตร

ปิยบุตรจ้องตอบด้วยแววตาร้อนแรง ผู้ชายที่กำลังเปิดประตูรถอีกด้านหันมามอง หน้าตาทั้งนั้นๆ ไม่ได้หล่ออะไรมาก ได้ภาชนะหน่อยก็ตรงที่ออกสเตลล์หนุ่มเกาหลี สูงและขาว แต่ก็ยังเตี้ยและคล้ำกว่าเขาอยู่ดี

“สวัสดิ์ครับคุณปิยบุตร มาตามคนเกเรให้กลับไปทำงานหรือครับ”

ปิยบุตรเลิกคิ้ว เมื่ออีกฝ่ายกระชากกลับมา ฝ่ายนั้นรู้จักเขา รู้ด้วยว่าเขาเป็นหัวหน้างานของเธอ “คุณเป็นใคร ทำอะไรรู้จักผม”

เมรีชีก็ยิ้มกว้าง “ผมเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ปราณ ชื่อเมรี คุณ เป็นน้องชายของอาจารย์ปราณใช่ไหมครับ คุณดังออก ไครๆ ก็รู้จัก เป็นชื่อโอท็อปี่และเป็นหัวหน้างานของมัน” เขายังคงติดปากเรียกปราณธรร ว่าอาจารย์ทั้งที่ปราณธรรเลิกสอนหนังสือไปนานแล้ว

“ครับ ยินดีที่ได้รู้จัก ว่าแต่คุณเป็นอะไรกับมินตรา”

“ผมเป็นพี่ชายของเธอ พี่ชายฝาแฝด”

ปิยบุตรชะงัก เหลือบมองคนทั้งคู่สลับกันไปมา “แล้วทำไมหน้า ไม่เหมือนกัน”

“แฝดคนละฝา นะครับ”

“ถึงว่าไครๆ หลงเข้าใจว่าคุณเป็นแฟนของมินตรา เอาละ...ผม ต้องยืมตัวมินตราหน่อย ผมมีเรื่องต้องคุยกับเธอแล้วจะพาไปส่งบ้าน” พุดพลางมือที่กำข้อมือมินตราอยู่ก็กดต่ำให้อยู่นิ่งๆ เพราะเธอคอยแต่ จะสะบัดออกตลอดเวลา

“เชิญครับ แต่เรื่องกลัอง...”

แต่ปิยบุตรไม่ได้ยู่ฟัง เขาจุดมินตราพาตรงไปยังรถของตัวเอง ที่จอดอยู่อีกฟากของที่จอดในทันทีที่พุดจบ ไม่สนใจว่าเมรีจะมองมา อย่างไร หรือจะสงสัยความสัมพันธ์ของพวกเขาหรือไม่ เขาก็ไม่แคร์

“ปล่อยฉัน” มินตรากระซอกมือออกและเมื่อพันธะที่พี่ชายจะ ได้ยินแล้วเธอก็ทวาดเต็มเสียง “กล้าดียังไงถึงมาจับมือถือแขน กล้า จุดกระซอกลากฉันออกมาจากพี่ชาย”

“เอาให้ดังกว่านั้นอีกมินตรา เอาให้คนทั้ง สน.รู้ไปเลยว่าฉันเป็น ผัวเธอ”

เธอฟาดมือตบแก้มเขา

ปิยบุตรหน้าสะบัดตามแรงตบ ยกมือกุมแก้มข้างที่ซาไปทั้งแถบ พलगเบือนหน้ากลับ เจอกับสายตาศีรษะของมินตรา เขากล่าวด้วย เสียงเย็นชา “เข้าไปในรถแล้วค่อยคุยกัน ขึ้นแพลตฟอร์มตรงนี้ สบายาน

เลยว่าจะได้รู้ซึ่งถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่าอับอายแน่”

มินตราจ้องเขาตาขุ่น แม้มปากแน่น

ปิยนุตรเล็กคิ้ว จ้องเธอนิ่งๆ ดูว่าจะเอาอย่างไร แต่ที่สุดมินตรา ก็แค่ถลึงตาใส่ สะบัดหน้าพริตแล้วก้าวเข้าไปในรถ กระจกประตูปิด โครมใหญ่จนรถราคาแพงที่สร้างจากเหล็กแข็งแรงยังสั่นสะเทือนไปทั้ง คัน

ยายตัวແບบ...ปิยนุตรบดกรามแน่น แต่ทำอะไรไม่ได้ เขาเปิด ประตูรถฝั่งของตัวเอง ก้าวขึ้นไปนั่ง ปล່อยให้ความเงียบเข้าปกคลุม ครู่ใหญ่ แล้วเขาก็เป็นฝ่ายเอ่ยทำลายความเงียบขึ้น

“ทำไมรีบบินกลับทั้งๆ ที่งานยังไม่เสร็จ”

“ค่อยคุย ฉันไม่มีอารมณ์”

ปิยนุตรชะงัก ต้องสะกดกลั้นอารมณ์อย่างมากเพราะเธอย้อน กลับมาด้วยคำของเขา มินตราถอนประสาทอย่างวายร้าย ไม่เคยกลัว เขาทั้งที่เป็นหัวหน้างานของเธอและทั้งที่ถือไฟเหนือกว่าเธอด้วย เดียว เถอะเขาจะจัดให้หนักเอาให้ครางยันเช้า จะได้รู้สถานะตัวเอง

“ได้ เอาไว้ถึงเตียงเมื่อไหร่ค่อยคุยกันก็ได้”

มินตราชะงัก “เตียงบ้าอะไร คุณกำลังจะไปส่งฉัน”

“ใช่ส่งเธอ ส่งที่บ้านเราไง”

“เพนต์เฮาส์ไม่ใช่บ้านของฉัน แล้วคุณก็บอกเองว่าจะไปส่งที่ บ้านพ่อฉัน” เธอแทบแผดเสียง

“ใครบอกเธอกัน เตรียมใจไว้เลยคืนนี้ฉันจะหาความสุขจากเธอ”

เธอหน้าซีดเผือด “ไม่นะ คุณรับปากพี่เมธแล้วว่า จะพาฉันไป ส่งบ้านพ่อ”

“ฉันรับปากตอนไหน เท่าที่จำได้ฉันบอกว่าจะพาไปส่งบ้าน แต่ ไม่ได้บอกสักคำว่าบ้านไหน” เขาได้หน้าตาเฉย สนุกที่ได้ต่อปากต่อคำ กับเธอ

“สารเลว” เธอกัดฟันกรอด “เลวไม่มีที่ติ คำพูดไม่เคยเชื่อถือได้
ตระบัดสัตย์ ปลิ้นปล้อน กลับกลอก หลอกหลวงตลอด”

ปิยบุตรดูขนาด “เออ ฉันก็เลยยังงี้แหละ” เขากระแทกเสียง ชุน
ที่ถูกหว่านเลว ถูกด่าสารพัดไม่ต่างกับหมูกับหมา “แล้วจำไว้เลย คน
สารเลวคนนี้แหละจะยึดเยียดความเป็นตัวให้เธอ คนเลวๆ อย่างฉัน
ลงว่าอยากเอาใครก็จะเอา และฉันก็อยากเอาเธอ เพราะฉันเตรียมใจ
ไว้เลย คินนี่ฉันเอาเธอแน่”

ปิยบุตรตั้งใจเน้นคำว่าเอา เขาตั้งใจใช้คำหยาบโลนเพื่อให้เธอ
อับอาย

ปิยบุตรกวาดตามองทั่ววงหน้าผุดผาดที่บัดนี้ขึ้นไปด้วย
เหงื่อด้วยดวงตาคมปลาบ แอร์เย็นจัดและเธอเพิ่งอาบน้ำสระผมเสร็จ
หมาดๆ ออกมาก็ถูกเขาจูดกระซอกขึ้นมาอยู่บนเตียงโดยทั้งตัวมีแค่
เสื้อคลุมตัวเดียว

อากาศเย็นจัด แต่กลับมีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดเต็มหน้า...

เขาแก้เชือก บัดسابเสื้อ แต่เธอกระตุกกลับ

ปิยบุตรเลิกคิ้ว “จะมาเปลี่ยนใจเอาตอนนี้ ไม่สายไปหน่อยหรือ
หรือไม่อยากได้เวลาไปหาหลักฐานแล้ว”

มินตราเม้มปาก กัดฟันแน่น เธอปล่อยมือลงข้างตัว สองมือกำ
ผ้าปูเตียงแน่น

ปิยบุตรมองตามกิริยานั้นอย่างพอใจ เขาบัดسابเสื้อ ออกเปลือย
เปล้าขาวโพลนราวเกล็ดหิมะทว่าอวบอูมเต่งตึงราวกับเขาสองลูกอวด
สายตา เขามองด้วยแววตาเข้มข้น ชื่นชม

“เธอมีนมสวย ฉันชอบนมเธอ” เขากระซิบกับผิวเนื้อ ขนอ่อนๆ
บริเวณเนินอกลูกชั้นจนเขาสังเกตได้ ลึนสากและร้อนหนูนวนรอบฐาน
หัวนม ก่อนตัวดัดเลียและดูดกลืนไม่ต่างจากทารกหิวกระหายนมมารดา

มินตราสะดุ้ง ยื่นมือไปผลักออกตามสัญชาตญาณ

“ฉันเคยดูคนมเธอมานี้แล้ว หลักฐานก็ส่งให้ดูอยู่ทันทันที ยังจะมา
อายอะไรอีก”

“คนหน้าไม่อาย” เธอกัดฟันพูด เสียงแทบไม่ลอดไรฟัน

“อายก็อดได้เธอสิ”

แล้วบิษุตรก็ยึดตัวขึ้นไปทาบทับ ระวังไม่ทิ้งน้ำหนักทั้งตัวลง
บนตัวเธอ เขาชันศอกข้างหนึ่งกับฟูกข้างศีรษะเธอ มืออีกข้างเลื่อนลง
ไปควานหาอกที่แน่นหนา ลูบไล้สลับกับบีบเค้นแผ่วเบา

มินตราผินหน้าหนีจนแก้มด้านหนึ่งจมลงไปกับหมอน เขาจับ
คางหันกลับ

“อ้าปาก ฉันอยากจูบเธอ” เขาสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด กระจ่าง
จับคางเชิดขึ้น บังคับให้แหงนหน้ารับจูบ